

Zondagsrust

Eindelijk is de zondagsrust weer teruggekeerd in de stad, en niet alleen op zondag. Waarom hebben wij iedereen laten verworden tot een zich suf shoppend publiek? Menigeen zit nu thuis en legt het 123ste puzzelstukje, nog slechts 877 te gaan.

Lang en vaak heb ik er over gedacht hoe rustig het vroeger op zondag in de stad was en hoe fijn ik dat eigenlijk vond. Maar echt genieten kan ik er nu niet van zo zittend achter het glas. Wat ontbreekt zijn de klokken die op zondagmorgen oproepen om naar de kerk te komen, want de kerken zijn gesloten. In plaats daarvan zit ik op zondag achter mijn laptop en hoor zo de voorganger die woorden van troost, hoop en verwachting uitspreekt. Ik hoor het ijle zingen van de paar mensen die wel aanwezig zijn ondersteund door het gekreun van het orgeltje. En er is het samen bidden dat mij altijd weer ontroert. Toch mis ik het samenzijn en samen belevend, de gemeenschap. En natuurlijk na afloop het samen koffie drinken in het koor, terwijl de woorden van de overweging nog naklinken in mijn hoofd.

Nog vijfendertig dagen te gaan, na Pinksteren wordt het misschien anders. Kunnen we weer naar buiten, opent de wereld zich weer voor ons. Kunnen de klokken weer luiden om ons op te roepen om samen te komen. Maar van mij mag de rust op de zondagen behouden blijven.

Alice